

ΣΥΝΑΞΑΡΙΑ ΑΓΙΟΝΟΡΕΙΤΙΚΑ

«Α' ΝΙΚΟΛΑΣ Ο ΣΤΡΕΙΔΑΣ»

Στο καιρό που βασιλευε Σουλεϊμάνης ο Κανουνής, δηλαδή ο Νομοθέτης, ο Σουλτάνος εκείνος που έδιωξε τους Λατίνους από το νησί του Κολοσσού, μια άρμάδα από Άλτζερίνους και Μαροκηνούς έβαλε τη πλώρη της για το κήπο της Παναγίας για το τρόπαιο της Ορθοδοξίας, για το έμπόδιο του Ερέτη, για το καύχημα των Μακεδόνων για το φύλακα του έθνισμού μας, για την Ακτή, για τον Άθω τον Γίγαντα, για το Άγιονόρος που άφησαν οι καλόγηροι μας να το πατήσουν οι Σόπιδες της Βουλγαρίας οι Γουρουνοδοσκοί της Σερβίας και οι πολύμορφοι Χαχόλοι της Ρουσίας.

Πρώτα πρώτα οι βρωμεραίες αυτές Άρπυιαι, άραξαν στο Μοναστήρι του Σφιγμένου και αφού το κατατήμαζαν, πήραν με τη σειρά το Βατοπαίδι και τον Παντοκράτορα και έφθασαν ύστερα στο Μοναστήρι του Σταυρονηκίτα που έχει για προστάτη του Άγιο τον Ιωάννη το Πρόδρομο το Βαπτιστή.

Πρώτα, πρώτα έσφαξαν οι φονιάδες αυτού τους καλογέρους του Μοναστηριού, ύστερα σούφρωσαν, δι. και αν βρήκαν σε άσημι και σε μάλαμα άρχιερατικά, πατερίσσαι, μίτρας και εγκόλπια και στα ύστερα αφού έβγαλαν τα άσημώματα της θαυματουργής της εικόνας του Άγι-Νικόλα έρριξαν με βλαστημιαίες την εικόνα του Μεγάλου Άγιου στη θάλασσα. Μά κείνος που σκόνει τα κύματα και τη φουρτούνα τη κάμνει γαλήνη σήκωσε φοβερά φουσκοθαλασσιά, άέρα που ξεριζώσε δένδρα και βράχους, έσπασε την άρμάδα τους σαν σάπιαις κορφαίς και τους έστειλε να βρουν τον πάτο της θάλασσας. Εκεί που πνίγηκαν οι φονιάδες στον πάτο της θάλασσας πτέκουνταν δλόρθη ή θαυματουργή εικόνα και είχε για Έκ. κλησιά της τα άρμυρά νερά, για προσκυνητές της δελφίνια για πολυεταίους και λαμπάδαις ταις άκτιναις του Ξανθομάλλη Ήλιου και του νεροπαλού Φεγγαριού, για λυχνάρια τα γλυκόφωτα άμέτρητα άστρα του ουρανού, για πατερίσσα το φοβερό καμάκι του Ποσειδώνα, για μίτρα το άφρόπλεκτο μυριοπετραδοστόλιδο στεφάνι του Πρωτέα, για κανδηλωνάπταις Τρίτωνας, για μοναχούς Γοργόναις, για παππάδες Θαλασσακτάς και για ψάλταις τα γκιόνια για άρχιερατική του φορεσιά στρεϊδία και κοχύλαις, μανδύα πλαγμένω από φύκια και για φύλακα του τα ψάρια της θάλασσας. Όλοι ξεχάσανε και το μοναστήρι και την εικόνα γά ύστερα από καμμιά σαρανταριά χρόνια ο Πατριάρχης Ίερεμίας πεσμένος από το θρόνο το Πατριαρχικό, φορτωμένος φλουρι και άσπρα, κατέθηκε στο Άγιονόρος να ησυχάση και αποφάσισε να ξαναχτισή και το Μοναστήρι του Σταυρονηκίτα όπως φαίνεται και από τα γραμμένα άπανου από τη Μεγάλη Πόρτα.

Μιά βραδυά βλέπει ο Πατριάρχης και οι καλόγηροι του Μοναστηριού κοντά εκεί πάνω από τη θάλασσα μια κολώνα φεγγερή σαν ήλιος να φέγγη κατάλαθαν πως εί-

ναι θαυματουργή δουλειά μά κανεις δεν μπορεί να νοιώση τί νάναι.

Ο Πατριάρχης τότε μ' όλα τα γεροντάματά του, αφού πήρε και άλλους καλογέρους, τινάζεται σε μια μεγάλη βάρκα, κάθεται πρώτος στο κουπί, λάμνει σαν παλληκάρι δεκοχτώ χρονώ, λάμνουν και οι καλόγηροι και λυγούν σαν λυγαριές κλωνάρια τα κουπιά στα χέρια τους, φθάνουν στη κολώνα που έστραφτε, έλαμπε, όκτινοβολούσε σαν καθαρό φώς, σταυροκοπιούνται γονατίζουον, φωνάζουον «Κύριε έλέησον» βλέπουον προς τα κάτω και να σου άναβαίνει μοναχό του ένα εικόνα του Άγι-Νικόλα με ένα μεφάλο στρεϊδι σφηνωμένο στο σχισμένο μέτωπο της εικόνας.

Με λαχτάρα ο Πατριάρχης άγκάλιασε το εικόνα που έφιλησε όλόκαρδα, όλόψυχα και με μεγάλη λιτανεία θρόνισσε την θαυματουργή εικόνα που τρέχει παντα άγιο μύρο και χάρι θεική εις το τέμπλο της Έκκλησίας και το στρεϊδι έκρυψε άνάμεσα στα άγιολείψανα του Μοναστηριού. Ύστερα από χρόνια πολλά οι Ρούσσοι εκλεψαν το μισό το στρεϊδι και το έκρυψαν εις το Ίησαυροφυλάκι στην Πετρούπολι μαζί με το κλεμμένο κομμάτι του Σταυρού του Χριστού το άλλο μισό στρεϊδι βρίσκεται στο Μοναστήρι ως σήμερα και παρουσιάζεται εις τους προσκυνητάδαις.

ΓΙΟΥΡΓΑΣ

Η ΣΟΦΙΑ

Πρόσωπα : Ο Διευθυντής των «Καιρών» κι ο συντάχτης — γραμματικός του.

(Μέσα στο γραφείο του διευθυντή).

Ο συντάχτης.—Ήθελα, κύριε διευθυντά, να γράψω σήμερα κάτι για τη γέννηση του Χριστού μήπως έχετε στη βιβλιοθήκη σας κανένα βιβλιο κατάλληλο για βοήθημα ;

Ο διευθυντής.— Διάβολε ! τί το θέλεις το βιβλίο ! βιβλιοθήκη είναι το κεφαλι μου. Λοιπόν να σου είπω. Ο Χριστός γεννήθηκε στο ένα πρό Χριστού...

Ο συντάχτης (κατάπληκτος).— Με θαμπώνετε, κύριε Διευθυντά, με τας γνώσεις σας. Μου λέτε πολύ πρωτότυπα και πρωτοφανή πράγματα.

Ο Διευθυντής (χαμογελώντας).— Με κολακεύεται μετριαφρονούντα. Άς είναι, είστε νέος άκόμη εύτυχώς και θα μάθετε πολλά μάζη μου. Γράφε κ' εγώ να σου λέω. Ο Χριστός ήτον υιός του Θεού και της Μαρίας, της κόρης του Ίωακείμ...

Ο Συντάχτης.—Του Ίωακείμ ; Πώς να το επρόφεραν έρα γε αυτό το Ίωακείμ τότε ;

Ο Διευθυντής.— Έδώ είναι ο Ιωτακισμός. Ο νόμος της έναλλαγής των στοιχείων του άλφαβή-

λίγους μά εκλεχτούς, που μπορούν να νοιώσουν και να έχτιμήσουν τέτοια πράγματα, τα δυο αυτά εκλεκτά έργα είναι δυο άριστοι αιώνοι για το δεύτερο χρόνο του «Νουμά».

ΑΠΟ ΟΛΗ

τη φασαρία που σήκωσαν οι Πειραιώτες για τον καινούργιο Δήμαρχό τους, αν πέπη δηλαδή να επικυρωθή ή όχι ή εκλογή του, αφού είναι φυγόστρατος κ' αφού ο Νόμος άπαγορεύει στους τέτοιους να εκλέγουνται είτε δήμαρχοι, είτε βουλευται — άπ' όλη αυτή τη φασαρία που ενδιαφέρει μονάχα τους Πειραιώτες, ένα μονάχα, γενικωτέρου κάπως ενδιαφέροντος, μάς έκανε μεγαλύτερη έντύπωση.

Ο κ. Δαμακλής από είκοσι, τριάντα χρόνια σχεδόν, ήταν φυγόστρατος και συνεπώς κατά την ύπηρεσιακή φροσεολογία, «καταζητείτο ως τοιοούτος». Κι όμως ή ύπηρεσία του Ύπουργείου των Στρατιωτικων έφανερώσε μ' ένα έγγραφό της, το όποιον κ' έδημοσιεύθηκε, πως ο κ. Δαμακλής πλήρωσε στις 16 Δεκεμβρίου 1903 το νόμιμο αντίστικωμα και πρόπει να παύση πάσα κατ' αυτού άναζήτησις.

Καταλάβετε τί συμβαίνει ; Η ύπηρεσία καταζητούσε τριάντα όλόκληρα χρόνια στον κ. Δαμακλή και δεν τον εύρισκε. Και δεν θα τον εύρισκε ποτέ, αν ο κ. Δαμακλής δεν έβγαине Δήμαρχός κ' αν οι άντιθετοί του δεν ζητούσαν την άκύρωσι της εκλογής του για την αίτία της φυγοστρατίας του.

Αυτό καλείται Ρωμέϊκο, και να μάς συμπάθετε !

Η Μ Ω Ρ Α

έπιθεσι που γίνεται από μερικές έφημερίδες εναντίον του Μαίτερλιγκ και του Άνατόλ Φράνς, παρακίνησε τον κ. Ν. Έπ. να δημοσιεύση ένα άρθρο δικανικώτατο προς υπεράσπισι των έδικών ύβριζομένων άλλοθενών αυτών κυρίων.

Ο κ. Ν. Έπ., ως γνωστόν, έχει λάβει υπό την προστασίαν του όλη την Γαλλική φιλολογία και ιδιαίτατα τον κ. Φράνς. Ήθελαμε όμως να ξέρουμε αν ανταποδίδη και ο εύγενής Γαλάτης τα ίσα στον συνήγορόν του και αν άναλαμβάνη την υπεράσπισιν του στα Γαλλικά φύλλα όταν τον κουρευαίξουν, τον συνήγορο, κάποτε έδώ τα έλληνικά φύλλα.

Η άπορία μας είναι δικαιολογημένη, αφού δεν έδημοσιεύθηκε ποτέ κανένα έπίσημο έγγραφο που να μάς φανερόνει ότι έχει συνασθή συνθήκη συμμαχίας κ' έπιμαχίας μεταξύ του Άνατόλ Φράνς και του ήμετέρου Άνατόλ Γκρέκ.

θαι το κοινό να τον σεβαστεί και να τον άγαπήσει, γιατί δεν του δείχνει πως να αιστάνεται και δεν το συνήνιζει να σκέφτεται.

II. Τέτοιαν άταξία στο έργο τους από τα περιοδικά των τελευταίων χρόνων μάς έδειξαν «Το Περιοδικόν μας» κ' «ο Διόνυσος». Το πρώτο θέλησε να περπατήσει άπάνου στα ίδια της «Τέχνης» άχνάρια, με τη προσκόλλησι στη μίμηση και την άντιγραφή της ιδέας να δεχτούμε το Γερμανισμό για την άναναώση της Έλληνικής ψυχής. Και κοντά σ' αυτά μάς παρουσίασαν έργασια με τη πιο βαθιά άνομοιότητα και την πιο εύκολα πώδευτη έλλειψη της άρμονίας. Από τους συνεργάτες του μπορούμε να κρίνουμε κ' αν είχε κανένα πρόγραμμικ, που μ' αυτό ήθελε να όρισμένον αποτέλεσμα, ή κάποιον σκοπό, που θα γινόταν χρήσιμος στη σημερινή φιλολογική ζωή μας. Το δεύτερο, «ο Διόνυσος» βγήκε κ' αυτό με πρόγραμμικ και σκοπό να γαρμίσει και να στήσει καινούργιους στύλους για τη φιλολογία μας και θέλησε να μάς δείξει, πως είναι γέννημα και θρέμμα της φιλοσοφίας του Νίτσε. Έβαλεν άντις για πρόλογο ένα λόγο του Γερμανού φιλοσοφου «γεννητε σκληροί», και σύμφωνα με τον άρρορισμόν αυτόν προσπαθήσε να φανεί σκληρό, με τρόπο—που αφού πέθανεν ο ένας διευθυντής του, ο Καμπύσης—έλεγε καθαρά, πως ήταν πολύ μακριά από την άληθινή ζωή.

Όπως ή «Τέχνη» έτσι και «το Περιοδικόν μας»

κι' «ο Διόνυσος» δούλεψαν μονάχα μ' άρνηση. Δεν τα πλημμύρισεν ή ζωή για να ξεπεταχτεί όξω από τις σελίδες τους και να παρσώσει μάζη της το κοινό, που ήθελεν να το άναμορφώσουν. Οι πιο άντιθετες ιδέες πάλευαν μέσα σ' αυτά και μονάχα ή Έλληνική ψυχή δεν καθρεφτίζονταν, ούτ' έβρισκεν ό,τι της χρειάζονταν για το ξαναβάπτισμά της στην έλεύτερη σκέψη και στη δημιουργική δύναμη της άλήθειας. Γιατί τι καλό μπορούσε να φέρι σ' αυτή άκατάστατος κ' άλόγιαστος άγώνας ν' άπλωθούν κ' έδώ οι φιλοσοφικές ιδέες του Νίτσε, οι φιλολογικές άρχές του Mercure de France κ' οι άλλοι διάφοροι πνευματικοί νεωτερισμοί, όταν αυτά γίνονταν χωρίς μέθοδο, χωρίς τη γνώση του τί θέλουον ; Δεν είναι έδώ τόπος να είπει κανένας ποιός είναι ή φιλοσοφία του Νίτσε—και μού φάνεται, πως πουθενά δε θα μπορούσε να το είπει, αφού καλά καλά δεν ξέρουμε ποιός είναι και μονάχα τη ρωνοάζουμε για να δείξουμε πως τη γνωρίσαμε ; μά δεν πρέπει να είπούμε, ότι θέλησαν να τη διαδώσουν στην Έλλάδα, χωρίς να ξετάσουν καθόλου, αν είναι κατάλληλο το Έθνος μας για τέτοια φιλοσοφία, αν τη δέχεται ή ψυχή του, και μόνον όταν ξεδιαλούσαν τα σημεία αυτά νακάναν τη δοκιμή ;

Γιατί ποιός άναμόρφωση θα γινόταν στην Έλληνική ψυχή, όταν από τη μια μεριά ήθελεν για οδηγό μας το Λατινικό πνεύμα, από την άλλη το Γερμανι-

κό κ' από την άλλη διαλαλούσαν, πως ή άλήθεια βρίσκεται στη φιλολογία του Βορρζ, που ζητούσαν να μάς τη μοιιάσουν χωρίς κ' έδώ να ξετάσουν, αν ή φυλή μας μπορεί και πρέπει να αναδημιουργηθεί — αν χρειάζεται αναδημιούργηση — με τέτοια φιλολογία ; Γιατί πως θα συνήθιζαν την κοινωνία μας να σκέφτεται και να κρίνει καθαρά, όταν της έδιναν να διαβάζει ό,τι γέννησε κάθε καινούργια τεχνωτροπία κάθε χώρας, δίχως να υπάρχει σ' όλ' αυτά μέθοδος και δίχως να τα συγκρατεί ένας γενικός λόγος, που θαδεδυχε την άνάγκη τους ;

III. Τα δυο αυτά περιοδικά δεν έκαναν τίποτε περσότερο από την «Τέχνη» γιατί και στα δυο βασίλειψεν ή άταξία μ' όλη της τη δύναμη και το έργο τους το χαρακτηρίσαν ή βαθιά άμφιβολία στο τί θέλουον. Κι' αυτό το βλέπουμε καθαρώτατα, αν προσέξουμε σ' όλες τις σελίδες τους. Γιατί τί άλλο ήταν παρά άμφιβολία βαθιά όλη εκείνη ή άνόμοια φιλολογία, δική μας και ξένη, που πέρσεν άπ' εκεί μέσα χωρίς να μπορεί να τους δώσει όρισμένο χρώμα και να μάς είπει για ποιός ιδέα και για ποιός σκοπόν άγωνίζονταν ; Και μια τέτοια έργασια βέβαια δεν μπορεί ποτέ να φανεί χρήσιμη σ' εκείνους, που για χάρη τους γίνεται ούτε στην τέχνη δηλαδή, ούτε στο κοινό και μάλιστα στο Έλληνικό, που άσυνήθιστο να σκέφτεται, έχει και βαθιά την άρρώστια της άμφιβολίας. (άκολουθεί)